

medmindre man beslutter, at i de områder, hvor man har en fornemmelse af, at nu er smerte-grænsen altså nået, skal produktionen ikke læn-gere udvides.

Bare for at være helt sikker: Er hr. Jørn Dohr-mann enig med mig i, at hvis vi på et tidspunkt skulle komme i den helt tænkte situation, at trykket skal nedbringes, vil det koste penge til landbruget i kompensation? Er hr. Jørn Dohr-mann enig med mig i, at det vil ske, hvis vi skul-le komme i den situation?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg ved ikke, hvordan hr. Martin Lidegaard kan udlægge det, jeg sagde, sådan. Jeg sagde, at det var en rent tænkt situation, hvis man kommer dertil, at man skal tilbagekøbe nogle kvoter, og jeg mener, man skal se på, hvordan den faktuelle situation er i dag. Der er f.eks. mange kvægbruge-re, der holder op, og de har altså også et be-stemt antal dyreenheder.

Hr. Martin Lidegaard begår den samme fejl som alle mulige andre. Man snakker kun om svinebesætninger, og det er det eneste, man øn-sker at snakke om, for det kan folk forholde sig til, fordi de lugter og alle mulige andre ting. Man snakker slet ikke om, at der også findes både mink, høns, kreaturer og alt muligt andet.

Når man ser på det samlede antal dyreenhe-der, sådan som man skal gøre, når man snakker om disse ting, var den samlede miljøbelastning næsten den samme for 5 år siden, som den er nu. Der er en svag stigning, men så længe den kan holdes inden for de rammer for miljøbelastning, som amterne tillader, mener jeg, at så kan vi også indestå for den.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Else Theill Sørensen som ordfører.

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg skal ikke gøre nogen lang historie ud af be-slutningsforslaget.

Vi har her i foråret forhandlet et par måneder, og rimelig intenst vil jeg sige. Det kan godt væ-re, det er lidt overdrevet at sige, at hver en sten i sagskomplekset er blevet vendt, men der er i hvert fald stillet utallige spørgsmål, som er be-svaret, utallige delemler har været debatteret frem og tilbage, og kendsgerningen er, at i slut-fasen stod vi så langt fra hinanden, at det stod klart, at der ikke kunne opnås et bredt forlig.

Det førte til, at et flertal bestående af Venstre, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Kristendemokraterne lavede den aftale om vandmiljøplan III, som alle er bekendt med, og ud fra det tror jeg, det siger sig selv, at Det Kon-servative Folkeparti ikke kan stemme for beslut-ningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg har et spørgsmål til fru Else Theill Sørensen.

Vi fik at vide af miljøministeren, at når amter-ne bliver nedlagt, skal staten tage over og styre de centrale områder, bl.a. med hensyn til opfyl-delsen af vandrammedirektivet, men dog allige-vel således, at kommunerne også skal gøre det. Det lykkedes egentlig ikke ministeren at forklare, hvordan det kommer til at foregå, men det kan vi jo vende tilbage til over for ministeren.

Er det sådan, at Det Konservative Folkeparti forestiller sig, at den ekspertise og de medarbej-dere, som i dag er i amterne, skal overgå til sta-ten, så staten har nogle, der har forstand på de 12 regionale vandområder, der er i Danmark? Eller skal disse mennesker ansættes i kommu-nerne? Eller bliver de ikke ansat nogen steder? Det vil jo være ret afgørende for, hvordan tinge-ne kommer til at tage sig ud i virkelighedens verden, hvor de mennesker bliver placeret, og har Det Konservative Folkeparti en plan med hensyn til det?

Kl. 20.35

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg vil først sige, at det jo ikke er sådan, at ver-den går under, fordi amterne bliver nedlagt. Jeg er af den sikre overbevisning, at der er rigtig mange ting, der godt kan fungere alligevel, og med hensyn til de miljøkrav af forskellig art, der er tale om her, vil det efter min opfattelse være sådan, at det er staten, der stiller miljøkravene, og i nogle tilfælde er det kommunerne, der skal leve op til overholdelsen af dem.

Med hensyn til de personer, der er ansat i am-terne, er det jo ganske rigtigt, at de har ekspertise-n, for det er jo i de enkelte forvaltninger og ikke nødvendigvis i selve amtsadministratio-nen, at ekspertisen sidder. Hvor skal de perso-ner så helt præcis hen? En hel del af dem vil helt sikkert blive ansat i de nu meget større kommu-ner, det er jeg ret overbevist om. Men jeg vil også godt sige, at jeg egentlig – det skyldes måske min naivitet – blev lidt overrasket, da jeg forle-